

Tea Stilton

La **BRUJIA** de les
TEMPESTES

DESTINO

*Princeses
del Regne de la
Fantasia*

Tea Stilton

La **BRUJIA**
de les **TEMPESTES**

DESTINO

1

La cacera de bruïxes

Samah i Iara caminaven pels glaçats corredors del castell més misteriós i sinistre on havien posat els peus.

—Tu saps on anem? —va preguntar Iara a la seva germana gran.

—No en tinc ni idea —li va respondre, mirant al seu voltant.

Eren en un passadís llarg sense portes ni finestres, embolcallat en la penombra que generava una llum tènue que provenia de les escales en moviment constant.

—Aquí no hi ha res —va concloure poc després la Princesa del Desert.

Però, en aquell moment, van sentir un soroll davant seu.

La cacera de bruixes

Instintivament, van fer un salt enrere i es van amagar en la foscor.

Poc després, es va obrir una porta que les princeses no havien vist. En van sortir tres crancs, seguits d'un ésser que semblava un peix molt gros. Samah i Iara van tenir un ensurt. Aquell personatge tan estrany emanava una olor que era molt difícil d'oblidar. Feia olor de sal i d'algues, de profunditats i aigües negres impenetrables, de mars tempestuosos. Era l'olor de la flota dels Naufrags dels Abismes.

—Però...

Ràpidament, Samah va posar la mà a la boca de Iara per fer-la callar.

Els ulls de les princeses van observar amb atenció els moviments d'aquell grupet, que no semblava haver-se adonat de la seva presència i es dirigia malenconiosament en direcció oposada a elles.

Quan ja van ser prou lluny, Samah va dir:

—Els has reconegut?

—Aquella pudor de peix és inconfusible!

—Hi ha alguna cosa que no m'acaba de fer el pes. Aquells crancs semblaven els guardians de la bruixa Aquària, però molt més petits. I aquell ésser tan estrany que els acompanyava...

La cacera de bruixes

—...semblava el Capità Ganya Negra.

—El recordava més imponent.

—Jo també. Els deu haver passat alguna cosa. Igual que a Aquària. Encara recordo el seu rostre solcat de dolor, un segon abans de desaparèixer, arrossegada per un remolí d'aigua.

—El que els va passar a ella i a les altres dues bruixes, Fogària i Xisclòria, encara és un gran misteri.

—Que nosaltres podem esbrinar!

—Què vols dir?

Iara va donar un cop d'ull a la porta que havien deixat ajustada els crancs.

—Hi vols entrar? —li va preguntar Samah.

—Sí. Potser en aquella estança hi descobrirem alguna cosa! —va dir la Princesa dels Boscos, empunyant el seu arc.

—D'acord. Però primer hi entraré jo. Tu no facis res sense el meu permís. M'ho promets?

La cacera de bruïxes

—T'ho prometo.

La Princesa del Desert es va acostar a la porta amb passes lentes i silencioses. La va empènyer a poc a poc i va treure el nas pel llindar. Iara la seguia, amb curiositat i cautela.

Les dues germanes es van trobar en una estança amb el sostre baix; les parets eren d'un to verd blavós que semblava el color dels abismes. A les parets, hi havia incrustats fragments de corall i conquilles. El mobiliari semblava tenir segles d'antiguitat i tenia un aspecte força decadent.

Samah i Iara van mirar al seu voltant amb molta atenció, caminant arran de la paret i preparades per defensar-se d'un atac sobtat, si es donava el cas. Respiraven un aire dens i fred. L'olor de salaborr que havien sentit al passadís també impregnava l'estança, però no era tan acre com la que emanaven els aliats d'Aquària.

Una mica més endavant, al centre de l'estança, les princeses hi van veure un llit gran i imponent. Buit.

La Princesa dels Boscos s'hi va apropar i va tocar els llençols.

—Quin teixit més estrany —va comentar.

Tenia un tacte aspre i també era de color verd fosc. A sota, hi havia un matalàs encara més estrambòtic.

La cacera de bruïxes

—És fet d'algues —va dir Iara.

—Deu ser el llit d'Aquària. Però, on deu ser, ella?

—Mira, Samah —va dir Iara, assenyalant els induments que penjaven d'uns ganxos que semblaven uns hams grossos.

—Són... vestits —va dir Samah, passant-hi la mà per sobre.

—I tots del mateix color —va observar la seva germana.

La cacera de bruixes

—Mira, hi ha una altra sala —va dir la Princesa del Desert, i va avançar cap allí.

Iara la va seguir. Al fons, hi havia una piscina plena d'aigua.

Quan les princeses s'hi van acostar per donar-hi una ullada, van fer un salt enrere.

—Hi ha algú a l'aigua! —va exclamar la Princesa dels Boscos, molt sorpresa.

Samah s'hi va tornar a abocar, lentament, i hi va veure un rostre.

—És una noia!

Iara anava a tocar-la, però la seva germana li va agafar la mà.

—Espera! Podria ser perillós.

La noia tenia els ulls tancats, la pell clara, emmarcada per una gran tofa de cabells negres i arrissats que fluctuaven en l'aigua de la piscina.

—Sembla adormida. Igual que la noia de l'estança de Xisclòria —va constatar Iara.

Samah va reflexionar sobre les paraules de la seva germana petita i, en la seva ment, s'hi va començar a formar un pensament.

—Escolta, i si fos Aquària? I l'altra noia, Xisclòria?

—Vols dir que ara les dues bruixes són... noies?

La cacera de bruïxes

—Sí... Potser ha passat alguna cosa que els ha provocat aquesta transformació...

—Quina? I per què?

Iara va provar de recordar tot el que havia passat durant la batalla contra Aquària: la seva germana Kalea va acariciar el rostre de la bruixa i li va preguntar si sempre havia estat una bruixa; Aquària li va respondre que no.

Iara va compartir els seus pensaments amb Samah.

—I si per algun motiu que desconeixem les bruïxes s'han tornat humanes? Això també explicaria l'aspecte del Capità Ganya Negra. Em penso que alguna cosa ha trencat l'encanteri de la Màgia Incolora i ara tots tornen a ser com eren abans d'entrar-hi en contacte.

—Potser és tal com tu dius, Iara.

—Sí, però, què deu ser això tan fort que pot trencar l'encanteri? —es va demanar la Princesa dels Boscos—. Hi deu tenir alguna cosa a veure, la Mai Anomenada?

—Encara no ho sabem. Però som al lloc adequat per descobrir-ho —va respondre Samah—. Aquest castell amaga molts secrets i, amb una mica de coratge, potser els descobrirem nosaltres.

Iara es va quedar en silenci un instant, mentre la seva germana gran dedicava una mirada carregada de tendresa a la noia adormida.

La cacera de bruixes

Malgrat les circumstàncies, el rostre de la noia que surava a l'aigua li transmetia una profunda sensació de pau.

Però allò només va durar un instant, perquè després les princeses van sentir un crit estrident i rabiós. Instintivament, Iara i Samah es van mirar als ulls, espantades.

Se n'havien d'anar.